

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 12, 2022

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2022:4180](#) 16-05-2022

Omgevingsvergunning milieu en afwijken bestemmingsplan/Haarlemmermeer

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1546](#) 01-06-2022

Bestemmingsplan/Den Haag

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1476](#) 25-05-2022

Exploitatieplan/Arnhem

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1499](#) 25-05-2022

Verzoekt tot herziening bestemmingsplan/Sittard-Geleen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1423](#) 18-05-2022

Onttrekkingsvergunning/Den Haag

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1437](#) 18-05-2022

Bestuursdwang/Texel

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1429](#) 18-05-2022

Omgevingsvergunning/Heerlen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1210](#) 26-04-2022

Bestemmingsplan/Schagen

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Schagen

De raad was niet verplicht om in het plan vast te leggen dat de te bouwen woningen niet op het gastransportnet zullen worden aangesloten, omdat het gebied niet door het college is aangewezen als gebied waar een aansluitplicht nodig is.

Casus

De raad van de gemeente Schagen heeft het bestemmingsplan 'Nieuwbouwlocatie Denneweg/Duinroosweg te Callantsoog' vastgesteld. Het plan voorziet in de bouw van zeventien sociale woningen op een stuk grond aan de oostkant van de Duinroosweg te Callantsoog. Het college van burgemeester en wethouders van Schagen heeft een omgevingsvergunning verleend voor de bouw van de zeventien woningen op de percelen. Appellanten betogen dat in het plan niet is vastgelegd dat de woningen gasloos worden uitgevoerd. In de AERIUS-berekeningen voor de stikstofdepositie had er daarom van moeten worden uitgegaan dat in de woningen op gas kan worden gestookt. Verder wijzen zij erop dat het plan er niet aan in de weg staat dat houtkachels en gaskachels op propaan in de woningen worden gezet. Tot slot voeren zij aan dat niet gegarandeerd is dat het gebruikte werkmateriaal waarmee de woningen worden gebouwd dateert van vóór 2015. In de Notitie Stikstofberekening van 25 februari 2020 is er immers van uitgegaan dat de in te zetten werktuigen van na die datum zijn. De raad stelt dat het vervallen van de gasaansluitplicht voor aansluitingen met een capaciteit van maximaal 40 m³ gas per uur neerkomt op een verbod voor nieuwbouwwoningen op de aansluiting op aardgas. Verder wijst de raad erop dat dient te worden gebouwd overeenkomstig de verleende omgevingsvergunning. In de tekeningen behorende bij de vergunning zijn geen rookkanalen opgenomen en deze mogen dus ook niet worden aangelegd. Verwarming door houtkachels of gaskachels is daarom niet mogelijk. Er bestaat daarom geen aanleiding om de emissie van hout- of gaskachels in de AERIUS-berekeningen mee te nemen.

Rechtsvragen

1. Had in de AERIUS-berekeningen voor de stikstofdepositie ervan moeten worden uitgegaan

dat in de woningen op gas kan worden gestookt, omdat gasloos uitvoeren niet in het plan is vastgelegd?

2. Maakt het plan het ten onrechte mogelijk dat houtkachels en gaskachels op propaan in de woningen worden gezet?

3. Is ten onrechte niet gegarandeerd dat het gebruikte werkmateriaal waarmee de woningen worden gebouwd dateert van vóór 2015?

Uitspraak

1. In het rapport 'Berekening stikstofdepositie Denneweg/Duinroosweg te Callantsoog', gedateerd 19 augustus 2021, is vermeld dat de woningen gasloos worden uitgevoerd en dat om die reden geen rekening hoeft te worden gehouden met de emissie van stikstof. De Afdeling is van oordeel dat het in het stikstofonderzoek gehanteerde uitgangspunt dat de nieuwbouw niet zal worden aangesloten op het gastransportnet in dit geval reëel en aannemelijk is. In artikel 10, zevende lid, onder a, van de Gaswet is immers als wettelijk uitgangspunt opgenomen dat nieuwbouwprojecten niet worden aangesloten op het gastransportnet. Niet aannemelijk is dat voor deze ontwikkeling op dit wettelijke uitgangspunt een uitzondering zal worden gemaakt. Voor zo'n uitzondering dient sprake te zijn van een situatie waarin aansluiting op het gastransportnet strikt noodzakelijk is om zwaarwegende redenen van algemeen belang. Nu het betrokken gebied niet door het college is aangewezen als gebied waar een aansluitplicht nodig is vanwege zwaarwegende belangen en het college ook niet voornemens is dat te doen, was de raad in dit geval niet verplicht om in het plan vast te leggen dat de te bouwen woningen niet op het gastransportnet zullen worden aangesloten (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 4 augustus 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1760).

2. De Afdeling acht het in dit geval onaannemelijk dat het soort woningen waarin het plan voorziet, zullen worden verwarmd met een propaangastank of houtkachel. In het stikstofrapport is daarom terecht geen rekening gehouden met de emissies van stikstof tijdens het gebruik van de woningen.

3. Over de bouwvoertuigen overweegt de Afdeling dat de omgevingsvergunning is verleend na de wijziging van de Wet natuurbescherming (Wnb) per 1 juli 2021. In artikel 2.9a van de Wnb is bepaald dat – kort weergegeven – de gevolgen van stikstofdepositie tijdens de aanlegfase buiten beschouwing worden gelaten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1210

Zaaknummer: 202006925/1/R1

Wetsartikelen: 10 lid 7 onder a Gaswet en 2.9a Wnb

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Den Haag

Het naar beneden bijstellen van het aantal benodigde parkeerplaatsen dient deugdelijk te worden gemotiveerd.

Casus

Het bestemmingsplan 'Kop Assumburgweg' voorziet in de herontwikkeling van de locatie van de oude brandweerkazerne. Het plan voorziet in de bouw van ongeveer 540 woningen en ongeveer 4.500 m² bruto vloeroppervlakte bedrijvigheid en ruimte voor onderwijsfuncties en zorg. Er is beroep ingesteld door omwonenden en bedrijven die een bedrijfsruimte in het gebied huren.

Rechtsvragen

1. Heeft verweerder voldoende gemotiveerd dat er aanleiding is om de parkeernorm naar beneden bij te stellen?
2. Is de wijze waarop dubbelgebruik van parkeerplaatsen in aanmerking is genomen correct?

Uitspraak

1. De in het parkeeronderzoek bijgestelde parkeerbehoefte houdt in dat voor de 188 woningen van minder dan 70 m² een norm van 0,15 in plaats van 0,4 wordt gehanteerd. Voor de 350 woningen met een oppervlakte van tussen de 70 en 100 m² houdt dit in dat een norm van 0,3 in plaats van 0,7 wordt gehanteerd. Dit kan worden afgeleid uit tabel 4-1. Uit het parkeeronderzoek volgt dat de verantwoording voor een lagere parkeernorm voor woningen wordt gevonden in het feit dat in Moerwijk-Oost in 2017 sprake is van een geregistreerd aantal van 0,5 personenauto's in plaats van het landelijk gemiddelde autobezit van 0,9 personenauto's per huishouden. Dit maakt volgens het parkeeronderzoek dat uit zou kunnen worden gegaan van de zone 'centrum' in plaats van de zone 'stad'.

Naar het oordeel van de Afdeling is echter niet inzichtelijk gemaakt waarom in dit geval het autobezit in de wijk Moerwijk-Oost representatief kan worden geacht voor het te verwachten

autobezit van de toekomstige bewoners van de voorziene woningen. Daarbij betreft de Afdeling dat volgens paragraaf 1.1 van de plantoelichting Moerwijk-Oost een wijk is met armoede- en achterstandsproblematiek en 400 van de voorziene nieuwe woningen middeldure/vrije-sectorhuurwoningen behelzen.

De bijgestelde normen van 0,15 en 0,3 wijken verder af van de normen uit de Nota geldend voor de zone 'centrum'. Deze laatste normen zijn 0,2 voor woningen (appartementen) van minder dan 70 m² en 0,4 voor woningen met een oppervlakte van tussen de 70 en 100 m².

In het parkeeronderzoek is niet inzichtelijk gemaakt waarom deze afwijking verantwoord is.

2. In paragraaf 2.4 van het parkeeronderzoek is beschreven dat de parkeerbehoefte voor de voorziene ontwikkeling op basis van de parkeernormen uit de Nota 486 in plaats van 573 parkeerplaatsen bedraagt, omdat sprake zal zijn van het dubbelgebruik van parkeerplaatsen.

Uit paragraaf 5.5 van de plantoelichting volgt dat de parkeerbehoefte van 486 parkeerplaatsen volgens de raad kan worden bijgesteld naar 204 parkeerplaatsen, omdat in het plan is voorzien in het dubbelgebruik van parkeerplaatsen in de parkeergarage. Dit betekent dat bij de beoordeling van het aantal benodigde aantal parkeerplaatsen tweemaal rekening is gehouden met het dubbelgebruik van parkeerplaatsen, namelijk bij het berekenen van de parkeerbehoefte op basis van de Nota en het bijstellen van de parkeerbehoefte. De Afdeling is van oordeel dat de raad niet tweemaal rekening had kunnen houden met het dubbelgebruik van parkeerplaatsen. De parkeerplaatsen die zijn voorzien voor het dubbelgebruik, zullen naar moet worden aangenomen dezelfde parkeerplaatsen betreffen, zodat daarmee maar eenmaal rekening had mogen worden gehouden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1546

Zaaknummer: 202101363/1/R3

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu en afwijken bestemmingsplan/Haarlemmermeer

Vergunning voor opslag van PFAS-houdende grond.

Casus

Verweerder heeft Schiphol Nederland B.V. een omgevingsvergunning verleend voor het realiseren van een definitieve tijdelijke grondopslagvoorziening (DTOP). De DTOP is bestemd voor grond die met PFOS verontreinigd kan zijn. Omdat er vooralsnog onvoldoende hergebruiks-, reinigings- en of verwijderingsmethoden voor PFOS (hierna ook: PFAS)-houdende grond beschikbaar zijn, wil Schiphol de grond tijdelijk op eigen grond opslaan. De grond kan ook eventuele nevenverontreinigingen bevatten zoals PAK₂, minerale olie, zware metalen en PCB's. De opslagvoorziening is uitsluitend bestemd voor grond die vrijkomt bij bouwprojecten die binnen de inrichting worden uitgevoerd. De opslagcapaciteit van de DTOP bedraagt 200.000 m³ grond. Er is beroep ingesteld door een aantal bedrijven die zijn gevestigd in de directe omgeving van de DTOP.

Rechtsvragen

1. Is verlening van de vergunning in strijd met een goede ruimtelijke ordening?
2. Is sprake van een milieuneutrale verandering?

Uitspraak

1. Vast staat dat in elk geval ten tijde van de besluitvorming het saneren van met PFOS verontreinigde grond alleen mogelijk was door het ontgraven van verontreinigde grond en het oppompen van verontreinigd grondwater. Voor verontreinigde grond waren op dat moment en ook thans nog geen reinigingsmethoden voorhanden, althans geen methoden die – buiten lopende onderzoeken en proeven – op grote schaal toepasbaar waren en zijn. Ten tijde van de besluitvorming gold verder een stortverbod. Daarmee is afdoende gemotiveerd dat de tijdelijke opslag voor Schiphol noodzakelijk was.

De rechtbank stelt verder vast dat tussen partijen niet in geschil is dat er vanuit het oogpunt van akoestiek en stikstofdepositie geen belemmeringen zijn ten aanzien van de realisatie van de DTOP op de onderhavige locatie. Verweerder heeft verder, onder verwijzing naar de verschillende door derde-partij bij de aanvraag en nadien overgelegde rapporten, waaronder het beheerplan, voldoende overtuigend uiteengezet dat binnen de inrichting zodanige bodembeschermende voorzieningen en maatregelen zijn aangebracht, dat daarmee een verwaarloosbaar bodemrisico wordt bereikt, in overeenstemming met de NRB. Een van die maatregelen is het afdekken met folie. Dat het afdekken met folie in dit geval geen geschikte methode zou zijn, is door eisers niet aannemelijk gemaakt. In dat verband heeft verweerder ter zitting toegelicht dat op de foto's die door eisers in beroep zijn overgelegd, anders dan gesteld, geen scheuren zijn te zien, maar dat het stukken zeil betreft die zijn omgeklapt en dat deze omissie na constatering direct is hersteld. Door verweerder en (nader) door de derde-partij is verder afdoende toegelicht dat de extra maatregel 'asfalt' is doorgevoerd om de DTOP te voorzien van overlappende asfaltlagen waardoor geen naden boven elkaar komen te liggen en eventuele naadwijkingen geen directe doorgang voorzien naar de ondergrond, waarbij ook geldt dat de naden zijn afgegoten om negatieve effecten te voorkomen.

Verweerder heeft zijn standpunt dat bij de gekozen constructie van de DTOP de kans op scheurvorming nihil is omdat de te verwachten zetting reeds heeft plaatsgevonden, er geen scheurvorming is gevonden en scheurvorming op de lange termijn ook niet is te verwachten, gebaseerd op het Memo en de onderzoeken van Tjaden, Heijmans en Arcadis. In hetgeen eisers tegen dit standpunt hebben opgeworpen onder verwijzing naar het briefrapport van Fugro, heeft verweerder geen grond hoeven zien om hieraan te twijfelen. Daarbij is van belang dat Tjaden en Heijmans weliswaar andere methodes hebben gebruikt, maar dat de uitkomsten van hun onderzoeken in de kern met elkaar in overeenstemming zijn. Daarbij komt dat de zetting sinds de ingebruikname van de DTOP wordt gemonitord (op grond van het beheerplan) en monitoringsresultaten geen andere zetting laat zien dan die op grond van de rapporten werd verwacht. Met verweerder gaat de rechtbank ervan uit, althans het tegendeel is door eisers niet aannemelijk gemaakt, dat alle zichtbare asfaltdelen in de DTOP wekelijks worden geïnspecteerd. Verder geldt dat grondhopen maximaal zes maanden op een plaats aanwezig zijn. Na ommekomst van die termijn wordt de grond verplaatst of afgevoerd en wordt het vrijgekomen asfalt gereinigd en geïnspecteerd. Tijdens de inspecties, die worden vastgelegd, zijn geen scheuren geconstateerd in het asfalt.

2. Voor de vraag of de gevraagde verandering van de inrichting niet leidt tot andere of grotere nadelige gevolgen voor het milieu, is bepalend welke gevolgen de geldende vergunde situatie toestaat. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de verandering geen andere milieueffecten veroorzaakt dan de milieueffecten die door de bestaande vergunningen al

worden gereguleerd, en dat de milieueffecten passen binnen de voorschriften die zijn gesteld in de al verleende vergunningen. Hetgeen door eisers daartegenover is gesteld acht de rechtbank niet voldoende om tot een ander oordeel te komen. Gelet hierop kunnen eisers dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat sprake is van een ingrijpende wijziging. De vraag of verweerder toestemming kon verlenen voor een depot op de onderhavige locatie (in de nabijheid van 10.000 werknemers), beantwoordt de rechtbank, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen in het kader van het met het bestemmingsplan strijdige gebruik, dan ook positief.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 16-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2022:4180

Zaaknummer: HAA 20_2013

Wetsartikelen: 3.10 lid 3 Wabo en 2.12 lid 1 onder a onder 2 Wabo

RECHTSPRAAK

Verzoekt tot herziening bestemmingsplan/Sittard-Geleen

Bij een aanvraag om herziening van een bestemmingsplan is de beslistermijn overschreden indien het bevoegd gezag niet binnen 14 weken na ontvangst van de aanvraag een besluit heeft genomen en evenmin een ontwerpbesluit ter inzage heeft gelegd.

Casus

Een eigenaar van winkelpanden heeft beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit door de raad van de gemeente Sittard-Geleen omtrent een herziening van een bestemmingsplan. Appellant stelt dat hij bij brief van 28 juni 2021 een aanvraag heeft ingediend bij de raad voor een herziening van de planregels van het bestemmingsplan 'Handelsterrein Bergerweg'. In de aanvraag wordt verzocht om de planregels ten aanzien van branchering van detailhandel zo te wijzigen dat de (limitatieve) opsomming van de toegestane branches vervalt en detailhandel zonder beperkingen is toegestaan. Appellant stelt zich op het standpunt dat de raad ten onrechte niet tijdig een besluit heeft genomen op de aanvraag, ook niet na de ingebrekestelling wegens niet tijdig beslissen op 3 januari 2022.

Rechtsvraag

Wanneer is een raad in gebreke bij de behandeling van een aanvraag om een herziening van een bestemmingsplan?

Uitspraak

De Afdeling stelt vast dat appellant bij brief van 28 juni 2021 een aanvraag heeft ingediend bij de raad voor een herziening van de planregels van het bestemmingsplan 'Handelsterrein Bergerweg'. De aanvraag is immers gericht aan de raad. In de kopregels van de aanvraag staat: 'verzoek tot herziening van het bestemmingsplan "Handelsterrein Bergerweg"'. De aanleiding van de aanvraag is ook duidelijk gesteld en luidt als volgt: 'Aan de Industriestaat 5 t/m 11 te Sittard zijn aaneengeschakelde winkelpanden gesitueerd die in eigendom zijn van appellant, welke voorheen onder andere dienst hebben gedaan als winkel voor woninginrichting.

Appellant poogt al enige tijd de panden te verhuren maar vindt zich daarin ernstig beperkt door de planregels van het bestemmingsplan [brancheringsregels]. De raad heeft ter zitting ook erkend dat de brief van 28 juni 2021 bij nader inzien als een aanvraag voor een herziening van de planregels van het bestemmingsplan 'Handelsterrein Bergerweg' geduid moet worden. De raad heeft toegelicht dat het verzoek zoals vervat in de brief van 28 juni 2021 eerder niet is herkend als een verzoek om planherziening, omdat van de kant van appellant in die fase ook een concreet verzoek tot afwijken bij omgevingsvergunning voorlag. Bovendien was al een, intussen overigens weer uitgestelde, herziening van het detailhandelsbeleid in gang gezet.

Onder verwijzing naar haar uitspraak van 4 juni 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BN4062, overweegt de Afdeling dat in een geval als dit, een aanvraag om herziening van een bestemmingsplan, niet op voorhand duidelijk is of ten aanzien van het reële besluit afdeling 3.4 van de Awb van toepassing is. De Afdeling is, gelet op de aangehaalde uitspraak, van oordeel dat de beslistermijn in dit geval geacht moet worden te zijn overschreden indien het bevoegd gezag binnen 14 weken na ontvangst van de aanvraag geen definitief besluit heeft genomen en evenmin een ontwerp van een besluit ter inzage heeft gelegd. Vast staat dat de raad binnen deze termijn geen besluit heeft genomen of een ontwerp ter inzage heeft gelegd. Uit artikel 6:12, tweede lid, van de Awb volgt dat na het verstrijken van deze termijn beroep kan worden ingesteld indien twee weken zijn verstreken na de dag waarop een belanghebbende het bestuursorgaan schriftelijk heeft medegedeeld dat het in gebreke is. De raad heeft niet binnen twee weken nadat hij op 3 januari 2022 door appellant in gebreke is gesteld een besluit genomen. Het beroep van appellant is gegrond en het met het besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een besluit op de aanvraag dient te worden vernietigd.

De raad dient op grond van artikel 8:55d, eerste lid, van de Awb alsnog een besluit te nemen naar aanleiding van de aanvraag van appellant omtrent de vaststelling van een bestemmingsplan of de afwijzing van de aanvraag en dit vervolgens op de wettelijk voorgeschreven wijze en binnen de daarvoor geldende termijn bekend te maken.

De Afdeling draagt de raad van de gemeente Sittard-Geleen op om binnen 12 weken na de verzending van deze uitspraak met inachtneming van hetgeen daarin is overwogen, een besluit te nemen omtrent de vaststelling van een bestemmingsplan of de afwijzing van de aanvraag en dit vervolgens op de wettelijk voorgeschreven wijze en binnen de daarvoor geldende termijn bekend te maken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1499

Zaaknummer: 202200574/1/R2

Wetsartikelen: 8:55d lid 1 Awb en 6:12 lid 1 Awb

RECHTSPRAAK

Exploitatieplan/Arnhem

Een beroep tegen het besluit tot vaststelling van een exploitatieplan is ontvankelijk, ook al heeft degene die het beroep instelt geen zienswijze ingediend.

Casus

De raad van de gemeente Arnhem heeft bij besluit van 5 juli 2011 het bestemmingsplan 'Schuytgraaf 2011' en het gelijknamige exploitatieplan vastgesteld. Omwonenden hebben beroep ingesteld tegen het exploitatieplan. De raad stelt nog dat het beroep van appellanten niet-ontvankelijk is, omdat zij geen zienswijze naar voren hebben gebracht over het ontwerp van het exploitatieplan. Het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 januari 2021 (*Varkens in Nood*), ECLI:EU:C:2021:7, en de uitspraak van de Afdeling van 14 april 2021, ECLI:NL:RVS:2021:786, dienen niet zo ruim geïnterpreteerd te worden dat ook in een procedure tegen een exploitatieplan beroep kan worden ingesteld zonder dat een zienswijze is ingediend, aldus de raad.

Rechtsvraag

Is een beroep tegen de vaststelling van een exploitatieplan ontvankelijk als er eerder in de procedure geen zienswijze is ingediend?

Uitspraak

De Afdeling overweegt dat zij geen aanleiding ziet om het besluit tot het vaststellen van een exploitatieplan voor wat betreft de (verruimde) toegang tot de rechter anders te behandelen dan het besluit tot het vaststellen van een bestemmingsplan. De Afdeling wijst er ook op dat zij al in haar uitspraak van 14 april 2021, ECLI:NL:RVS:2021:786, heeft overwogen dat zij als omgevingsrechtelijke zaken de zaken beschouwt over besluiten op grond van onder meer de Wro. Dat appellanten geen zienswijze naar voren hebben gebracht over het ontwerp van het exploitatieplan, geeft daarom geen aanleiding om hun beroep niet-ontvankelijk te verklaren.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1476

Zaaknummer: 202107143/1/R4

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Heerlen

Voor de plaatsing van airco-units die vanwege hun hoogte in in strijd met het bestemmingsplan zijn, is in casu een omgevingsvergunning nodig. Er geldt in casu geen uitzondering op de vergunningplicht.

Casus

Een exploitant van een casino heeft in 2017 airco-units op het perceel geplaatst. Het gaat om split-level units, waarvan de buiten-units op de grond staan, tegen de achtergevel van het gebouw op het perceel. Deze units zijn deels 2,9 m hoog en deels 3,7 m hoog. Appellant woont nabij het perceel en heeft in 2018 het college verzocht om handhavend op te treden tegen de airco-units. Bij besluit van 26 november 2018 heeft het college het casino een last onder dwangsom opgelegd, omdat op grond van het ter plaatse geldende bestemmingsplan 'Heerlerbaan' op gronden met de bestemming 'Erf', welke bestemming op het perceel rust, bouwwerken geen gebouwen zijnde zijn toegestaan met een maximale bouwhoogte van 2,5 m. Op 20 december 2018 heeft het casino een omgevingsvergunning aangevraagd voor de legalisatie van de afwijkende bouwhoogte van de airco-units. Bij besluit van 19 februari 2019 heeft het college de gevraagde vergunning verleend. In het besluit op bezwaar van 6 augustus 2019 heeft het college zich op het standpunt gesteld dat de airco-units strijdig zijn met de bestemming 'Erf'. Het college heeft het bezwaar gegrond verklaard. In het kader van een volledige heroverweging heeft het college bij het besluit op bezwaar ook een omgevingsvergunning verleend voor het in strijd met de bestemming 'Erf' gebruiken van de airco-units. Appellant heeft tegen dit besluit beroep ingesteld.

De rechtbank heeft ambtshalve de vraag beantwoord of op grond van artikel 2, aanhef en derde lid, van bijlage II van het Bor een vergunningplicht voor de airco-units geldt. Volgens de rechtbank kunnen de airco-units worden aangemerkt als 'installaties'. Op grond van artikel 1, derde lid, eerste gedachtestreepje, van de Woningwet maken installaties deel uit van een bouwwerk. In deze zaak maken de airco-units deel uit van het gebouw waarin/waartegen ze zijn geplaatst, aldus de rechtbank. De units zijn daarom aan te merken als een uitbreiding van het hoofdgebouw en vallen daarmee onder de definitie van 'bijbehorend bouwwerk' van

artikel 1 van bijlage II van het Bor. Het feit dat de airco-units niet zijn afgedekt met een dak, maakt dit volgens de rechtbank niet anders, omdat dit vereiste alleen geldt voor andere bouwwerken en niet voor uitbreidingen van het hoofdgebouw. Omdat partijen niet hebben betwist dat aan de overige vereisten van artikel 2, derde lid, van bijlage II van het Bor is voldaan – en uit het dossier ook niet blijkt van strijdigheid hiermee – betekent dit volgens de rechtbank dat geen vergunningplicht geldt. De rechtbank heeft het besluit op bezwaar daarom vernietigd en het besluit van 19 februari 2019 herroepen.

Appellant betoogt in hoger beroep dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat sprake is van een bijbehorend bouwwerk als bedoeld in artikel 2, derde lid, van bijlage II van het Bor en dat voor de airco-units geen vergunningplicht geldt. Verder betoogt appellant dat de rechtbank niet heeft onderkend dat ook niet aan de eisen onder sub b en f van het derde lid van artikel 2 van bijlage II van het Bor wordt voldaan.

Rechtsvraag

Geldt in casu voor de airco-units een vergunningsplicht?

Uitspraak

De Afdeling stelt vast dat op het perceel de bestemmingen 'Wonen' en 'Erf' rusten. De airco-units zijn geplaatst binnen de bestemming 'Erf'. Op grond van artikel 42, vierde lid, van de planregels geldt voor bouwwerken, niet zijnde gebouwen, een maximale bouwhoogte van 2,5 m. De airco-units zijn deels 2,9 m hoog en deels 3,7 m hoog. De airco-units zijn in zoverre in strijd met het bestemmingsplan. Verder is het gebruik van gronden met de bestemming 'Erf' voor airco-units in strijd met het bestemmingsplan. Dit betekent dat voor deze activiteit op grond van artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) een omgevingsvergunning nodig is.

Artikel 2 van bijlage II van het Bor bepaalt dat voor een aantal activiteiten zoals bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo geen omgevingsvergunning vereist is. Op grond van artikel 2, onderdeel 3, van bijlage II van het Bor kan dit het geval zijn voor een op de grond staand bijbehorend bouwwerk of uitbreiding daarvan in het achtererfgebied, mits aan de in dat artikel genoemde eisen wordt voldaan. De Afdeling laat de vraag in het midden of de rechtbank terecht tot het oordeel is gekomen dat de airco-units vallen onder de definitie van 'bijbehorend bouwwerk' als bedoeld in artikel 1 van bijlage II van het Bor, omdat niet in geschil is dat niet wordt voldaan aan de onder sub b en f genoemde eisen van artikel 2, onderdeel 3, van bijlage II van het Bor. Dit betekent dat de uitzondering op de vergunningplicht als bedoeld in dit artikel zich reeds om die redenen niet voordoet. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Verder zijn de airco-units hoger dan 1 m, zodat de uitzondering op de vergunningplicht als bedoeld in artikel 2, onderdeel 21, van bijlage II van het Bor zich evenmin voordoet. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, is de conclusie van de Afdeling dat de airco-units niet vergunningvrij zijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1429

Zaaknummer: 202005126/1/R2

Wetsartikelen: 1 lid 3 eerste gedachtestreepje Woningwet, 2.1 lid 1 onder c Wabo, 1 bijlage II Bor, 2 onderdeel 3 en onderdeel 21 bijlage II Bor en 2 aanhef en lid 3 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Bestuursdwang/Texel

Recreatiewoningen zijn geen bijbehorende bouwwerken bij een stolpboerderij ook al staan al deze gebouwen tezamen op één perceel.

Casus

Appellant exploiteert een vakantiepark. Op het vakantiepark staan 11 recreatiewoningen en een stolpboerderij die dient als bedrijfswoning met een aangebouwde receptie. Ten behoeve van de bedrijfswoning heeft appellant ten zuiden van de stolpboerderij een losstaande berging met veranda gebouwd van ongeveer 48 vierkante meter. Tijdens de bouw van de berging met veranda is door een toezichthouder van de gemeente geconstateerd dat de berging met veranda in strijd met artikel 2.1, eerste lid, onder a, van de Wabo zonder omgevingsvergunning werd opgericht. De mogelijkheden om op het perceel vergunningvrij te bouwen, waren volgens het college al volledig benut. Het college heeft daarom bij besluit van 6 november 2019 appellant een last opgelegd om de bouwactiviteiten die in strijd met artikel 2.1, eerste lid, onder a, van de Wabo worden verricht te staken en gestaakt te houden. Niet in geschil is dat de berging met veranda in strijd met het geldende bestemmingsplan 'Buitengebied Texel 2013' buiten het bouwvlak wordt gebouwd.

Appellant stelt dat de berging met veranda vergunningvrij mocht worden opgericht op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 3, van bijlage II van het Bor. Het college stelt dat het maximale oppervlakte van 150 vierkante meter aan bijbehorende bouwwerken in het bebouwingsgebied als bedoeld in artikel 2, aanhef en onderdeel 3, aanhef en onder f, onder 30 van bijlage II van het Bor, al is bereikt, omdat de recreatiewoningen op de kadastrale percelen 3095, 3096, 3097 en 3098, volgens het college (ook) bijbehorende bouwwerken bij het hoofdgebouw (de stolpboerderij) zijn. De recreatiewoningen tellen volgens het college daarom mee bij de vraag of het maximum oppervlak van 150 vierkante meter uit artikel 2, aanhef, onderdeel 3, aanhef en onder f, onder 30 van bijlage II van het Bor wordt overschreden.

De rechtbank heeft eveneens als uitgangspunt aangenomen dat de stolpboerderij als hoofdgebouw aangemerkt dient te worden. Het college stelt volgens de rechtbank verder terecht dat de recreatiewoningen bijbehorende bouwwerken zijn als omschreven in artikel 1

aanhef van bijlage II van het Bor bij het hoofdgebouw de stolpboerderij, omdat tussen de recreatiewoningen en de stolpboerderij sprake is van functionele verbondenheid. Het gevolg hiervan is volgens de rechtbank dat het bouwoppervlak van de recreatiewoningen meetelt in de berekening voor artikel 2, aanhef, onderdeel 3, aanhef en onder f, onder 30 van bijlage II van het Bor.

Appellant voert in hoger beroep aan dat de recreatiewoningen niet als bijbehorende bouwwerken bij (het hoofdgebouw) de stolpboerderij zijn aan te merken, omdat deze daarmee niet functioneel verbonden zijn. De recreatiewoningen zijn volgens hem zelfstandig functionerende gebouwen. In dit verband trekt hij, kort gezegd, de vergelijking met de mantelzorgwoning. Volgens appellant moet bij de beoordeling of het maximaal vergunningvrij te bebouwen oppervlakte aan bijbehorende bouwwerken als bedoeld in artikel 2, aanhef, onderdeel 3, aanhef en onder f, onder 30 van bijlage II van het Bor wordt overschreden, alleen gekeken worden naar de veranda met berging.

Rechtsvragen

1. Is de rechtbank er terecht van uitgegaan dat het gehele vakantiepark met daarop de stolpboerderij en de recreatiewoningen, moet worden aangemerkt als één perceel als bedoeld in het Bor?
2. Zijn in dit geval de recreatiewoningen aan te merken als bijbehorende bouwwerken bij de stolpboerderij?
3. Mocht de berging met veranda met toepassing van artikel 2, onderdeel 3, van bijlage II van het Bor vergunningvrij worden opgericht?

Uitspraak

1. Appellant en het college zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of de berging/veranda vergunningvrij mocht worden opgericht op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 3, onder f, onder 30 van bijlage II van het Bor. Aan deze verdeeldheid ligt ten grondslag hun verschil van mening over het antwoord op de vraag of de recreatiewoningen bijbehorende bouwwerken zijn als omschreven in bijlage II van het Bor. Een bijbehorend bouwwerk wordt in artikel 1 van bijlage II van het Bor omschreven als een uitbreiding van een hoofdgebouw dan wel functioneel met een zich op hetzelfde perceel bevindend hoofdgebouw verbonden, daar al dan niet tegen aangebouwd gebouw, of ander bouwwerk, met een dak. Gelet op deze omschrijving is van belang of de recreatiewoningen functioneel verbonden zijn met een op hetzelfde perceel staand hoofdgebouw. De Afdeling zal daarom eerst beoordelen of de

recreatiewoningen en de stolpboerderij op hetzelfde perceel staan.

Het Bor kent geen definitiebepaling van 'perceel'. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (vergelijk bijvoorbeeld de uitspraken van de Afdeling van 15 mei 2013, ECLI:NL:RVS:2013:CA0146, r.o. 2.1 en 26 februari 2020, ECLI:NL:RVS:2020:587) is voor de beantwoording van de vraag of percelen als één perceel in de zin van het Bor moeten worden aangemerkt, de feitelijke actuele situatie van belang, waaronder de inrichting en wijze van gebruik van de gronden. Naar het oordeel van de Afdeling is de rechtbank terecht ervan uitgegaan dat het gehele vakantiepark, de gronden in het bestemmingsvlak met de bestemming 'Recreatie - Verblijfsrecreatie terreinen', bestaande uit de percelen met de kadastrale nummers 3388 en 3389 met daarop de stolpboerderij, alsmede nummers 3095, 3096, 3097 en 3098 met daarop de recreatiewoningen, moet worden aangemerkt als één perceel als bedoeld in het Bor. Het vakantiepark, inclusief de stolpboerderij, onderscheidt zich namelijk in het landschap doordat het omheind is met struiken. Het vakantiepark is vanaf de Pontweg bereikbaar via de in-/uitrit die leidt naar de centrale parkeerplaats van het vakantiepark en via de in-/uitrit die leidt naar de stolpboerderij met daarin de receptie. En recreanten kunnen de receptie vanaf de parkeerplaats ook lopend via het vakantiepark bereiken (en omgekeerd).

2. Vervolgens is de vraag aan de orde of de recreatiewoningen functioneel verbonden zijn met een hoofdgebouw op dit perceel. Gelet op de omschrijving van hoofdgebouw in artikel 1 van bijlage II van het Bor is een hoofdgebouw een gebouw, of gedeelte daarvan, dat noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de geldende of toekomstige bestemming van een perceel en, indien meer gebouwen op het perceel aanwezig zijn, gelet op die bestemming het belangrijkste is. Gelet op artikel 37.1, aanhef, onder a en b, van de planregels zijn naar het oordeel van de Afdeling de recreatiewoningen, en dus niet de stolpboerderij, noodzakelijk voor verwezenlijking van de bestemming 'Recreatie - verblijfsrecreatieve terreinen'. De rechtbank heeft dus ten onrechte de stolpboerderij als hoofdgebouw aangemerkt. Dat de stolpboerderij er als eerste stond en daarmee volgens partijen het oorspronkelijke hoofdgebouw was, maakt dat, wat daar ook van zij, gezien de omschrijving van hoofdgebouw in artikel 1 van bijlage II van het Bor, niet anders. De recreatiewoningen zijn daarom geen bijbehorende bouwwerken bij de stolpboerderij.

3. Wat betekent dit nu voor het antwoord op de vraag of de losstaande berging met veranda vergunningvrij kan worden gebouwd? Daargelaten of deze zelf bijbehorende bouwwerken of een uitbreiding daarvan zijn, is de conclusie dat deze niet op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 3, onder f, onder 30 van bijlage II van het Bor vergunningvrij kan worden opgericht, omdat het maximum van 150 vierkante meter aan bijbehorende bouwwerken, gezien de omvang van de stolpboerderij, al wordt gehaald. De Afdeling komt met het vorenstaande dan

ook tot dezelfde conclusie als de rechtbank, zij het met verbetering van de gronden: de berging met veranda mocht niet met toepassing van artikel 2, onderdeel 3, van bijlage II van het Bor vergunningvrij worden opgericht. Gelet hierop was het college ten tijde van het besluit van 6 november 2019 bevoegd om handhavend op te treden tegen het bouwen van de berging/veranda zonder een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1437

Zaaknummer: 202104168/1/R1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder a Wabo, 1 bijlage II Bor en 2 aanhef onderdeel 3 onder f, onder 30 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Onttrekkingsvergunning/Den Haag

Een besluit op basis van de Huisvestingsverordening en de daaraan ten grondslag liggende Huisvestingswet is niet een besluit dat behoort tot het omgevingsrecht. Grondentrichter is in dit geval niet van toepassing.

Casus

Appellante heeft een woning in Den Haag gekocht en vervolgens de woning bouwkundig gesplitst in vier woningen. Op 2 november 2017 heeft het college aan haar een omgevingsvergunning verleend voor deze bouwkundige splitsing. Vervolgens heeft appellante het college verzocht haar een onttrekkingsvergunning voor woningvorming te verlenen. Het college heeft bij besluit van 23 januari 2019 geweigerd appellante een onttrekkingsvergunning te verlenen en heeft deze weigering in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de bezwaarschriftencommissie, gehandhaafd. De rechtbank heeft het beroep van appellante ongegrond verklaard.

Appellante betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat zij van rechtswege over een onttrekkingsvergunning beschikt. Het college stelt dat appellante dit betoog eerst in hoger beroep heeft aangevoerd. Volgens het college verzet de zogeheten grondentrichter zich ertegen om dit betoog in hoger beroep voor het eerst aan te voeren.

Rechtsvraag

Verzet de grondentrichter zich ertegen om, in het geval sprake is van een weigering om een onttrekkingsvergunning te verlenen, een bezwaar eerst in hoger beroep aan te voeren?

Uitspraak

In de uitspraak van 9 februari 2022, ECLI:NL:RVS:2022:363, heeft de Afdeling het volgende overwogen. Voorheen oordeelde de Afdeling dat een voor het eerst in hoger beroep bij haar aangevoerde grond buiten beschouwing moet blijven, als de belanghebbende die grond redelijkerwijs al bij de rechtbank naar voren had kunnen brengen. Dit wordt wel de

grondentrichter tussen beroep en hoger beroep genoemd. Ter bevordering van de rechtseenheid tussen de hoogste bestuursrechters en om redenen van rechtsbescherming heeft de Afdeling aanleiding gezien de grondentrichter te verlaten, zij het dat zij in het omgevingsrecht een andere benadering zal volgen om recht te doen aan de positie van derden-belanghebbenden.

De Afdeling heeft er dus voor gekozen om de grondentrichter alleen te hanteren binnen het omgevingsrecht en niet langer daarbuiten, ook niet in zaken over besluiten waarbij belangen van derden betrokken (kunnen) zijn. Omwille van de uitvoerbaarheid en hanteerbaarheid kiest de Afdeling dus voor een onderscheid tussen ‘omgevingsrechtelijke zaken’ enerzijds en alle andere zaken anderzijds. Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van eveneens 9 februari 2022, ECLI:NL:RVS:2022:362.

In deze zaak gaat het om een besluit dat is gebaseerd op de Huisvestingsverordening en de daaraan ten grondslag liggende Huisvestingswet. Het gaat daarom, gelet op de afbakening zoals weergegeven in de laatstgenoemde uitspraak, om een besluit dat niet behoort tot het omgevingsrecht, zodat aanleiding bestaat de grondentrichter in dit geval niet toe te passen.

Er gelden wel enige beperkingen voor het aanvoeren van nieuwe gronden in hoger beroep. Zo zullen gronden die uitdrukkelijk zijn prijsgegeven, buiten beschouwing worden gelaten als zij in hoger beroep (opnieuw) worden aangevoerd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de CRvB van 5 januari 2006, ECLI:NL:CRVB:2006:AU9486, en het arrest van de Hoge Raad van 4 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BG7213). Verder kan op een gegeven instemming met een door de rechter in eerste aanleg gekozen werkwijze in hoger beroep niet worden teruggekomen (uitspraak van de Afdeling van 19 januari 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BP1317).

Deze uitzonderingen doen zich in deze zaak naar het oordeel van de Afdeling niet voor. De Afdeling zal daarom hierna het betoog van appellante bespreken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1423

Zaaknummer: 202006873/1/A3

Wetsartikelen: